

F. t. l. om ændr. i l. om sparekasser.

derfor foreslået, at sparekasser, som måtte ønske det, får adgang til at opføre den del af obligationsbeholdningen, der ikke medregnes til likviditetsreserven, til anskaffelsesprisen.

Selv om en sparekasses anbringelse af midler i obligationer eller i fastforrentede, uopsigelige udlån ikke medfører tab, når de pågældende værdipapirer forbliver i sparekassens eje, til udtrækning eller indfrielse finder sted, kan muligheden for, at en realisation bliver nødvendig på et tidspunkt, hvor de pågældende papirers dagsværdi er mindre end den bogførte værdi, naturligvis ikke udelukkes. Hertil kommer, at en sparekasses anbringelse af midler i obligationer og fastforrentede, uopsigelige værdipapirer indebærer en risiko for forringelse af sparekassens driftsresultat under et stigende renteniveau, idet renteindtægten af disse aktiver vil være uændret, medens renten af indlån vil stige. Selv om der af sig selv foregår en vis udligning derigennem, at sparekassen låner ud såvel under det lave renteniveau som under det høje, kan de nævnte momenter få betydning, hvor der er tale om anbringelser med særlig lang løbetid. Udvalget har derfor anset det for en rimelig forudsætning for de foreslåede bestemmelser om den regnskabsmæssige værdiansættelse af obligationer og uopsigelige, fastforrentede udlån, at sparekasser, der har sådanne udlån, eller som ønsker at anvende anskaffelsespris ved opgørelsen af obligationer, af det årlige overskud henlægger en vis del til en særlig fond, indtil denne har nået en størrelse, der kan antages at modsvare den risiko, som er følgen af, at en del af sparekassens midler er særlig fast bundet gennem de nævnte anbringelser. Denne fond bør efter udvalgets mening ikke henregnes til egenkapitalen ved anvendelsen af sparekasselovens § 16, 1. stk. Forslaget er således reelt udtryk for et krav om større egenkapital i sparekasser, der har aktiver af den nævnte art.

Det foreliggende lovforslag svarer — bortset fra den i § 1 under nr. 2 indeholdte bestemmelse — til det af udvalget udarbejdede forslag. Til de enkelte bestemmelser har udvalget gjort de i det følgende angivne bemærkninger:

Til § 1.

Nr. 1, sparekasselovens § 3.

Bestemmelsen tilsigter at lette adgangen til sammenslutning af sparekasser.

I modsætning til, hvad tilfældet er, når en sparekasse overtager en anden sparekasse, dannes der ved sammenslutning af sparekasser formelt en ny sparekasse, der i henhold til de gældende bestem-

melser i § 5, stk. 1, skal organiseres som en garant-sparekasse.

Medens dette krav normalt ikke vil vanskeliggøre en sammenslutning af to sparekasser, der begge i forvejen har garantier, har det i praksis vist sig, at en sammenslutning af to sparekasser, hvoraf ingen eller kun den ene har garantier, ofte vil være afhængig af, at sammenslutningen kan etableres uden garantier.

Da det må forventes, at spørgsmålet om sammenslutning — som et naturligt led i de inden for sparekasserne stedfindende rationaliseringsbestrebelse — i de kommende år vil få interesse for en del sparekasser, og da der i mange af de tilfælde, hvor spørgsmålet om sammenslutning måtte blive aktuelt, vil være tale om to sparekasser, hvoraf kun den ene har garantier, har udvalget ment det hensigtsmæssigt, at der blev åbnet adgang til at fravige de i § 5, stk. 1, indeholdte bestemmelser om garantier — herved naturligvis forudsat, at den sammensluttede sparekasses egenkapitalforhold gør dette forsvarligt.

Nr. 2, Sparekasselovens § 7, stk. 3.

Forslaget hidrører som nævnt ikke fra udvalgets forslag.

Kun et fåtal af sparekasser har i deres vedtægter fastsat aldersgrænser for medlemmer af tilsynsråd og direktion, og i mange sparekasser findes medlemmer af tilsynsrådet, som på grund af høj alder kan have vanskeligt ved at røgte deres hverv med den energi, som må være ønskelig. Man har ikke anset det for rigtigt at kræve, at tilsynsrådsmedlemmer eller direktører altid skal afgå, når et bestemt alderstrin er nået, men man har anset det for naturligt at fastsætte en aldersgrænse for de af handelsministeren udnævnte tilsynsrådsmedlemmer. Denne aldersgrænse foreslås fastsat, således, at de pågældende afgår inden 4 måneder efter udløbet af det regnskabsår, hvori de fylder 70 år. Man peger i denne henseende på, at regnskabet efter sparekasseloven skal være indsendt til sparekassetilsynet inden den 1. august, altså inden 4 måneder efter regnskabsårets udløb, og de pågældende får således lejlighed til at underskrive regnskabet for det sidste år, hvori de har været medlem af tilsynsrådet.

Det er fundet naturligt at foreslå, at en sådan regel først får virkning fra et senere tidspunkt end den iøvrigt for lovforslaget foreslåede ikrafttættelsesdag, og bestemmelsen i den foreslåede form medfører derfor, at ingen på grund af alder behøver at afgå førend den 1. august 1962.